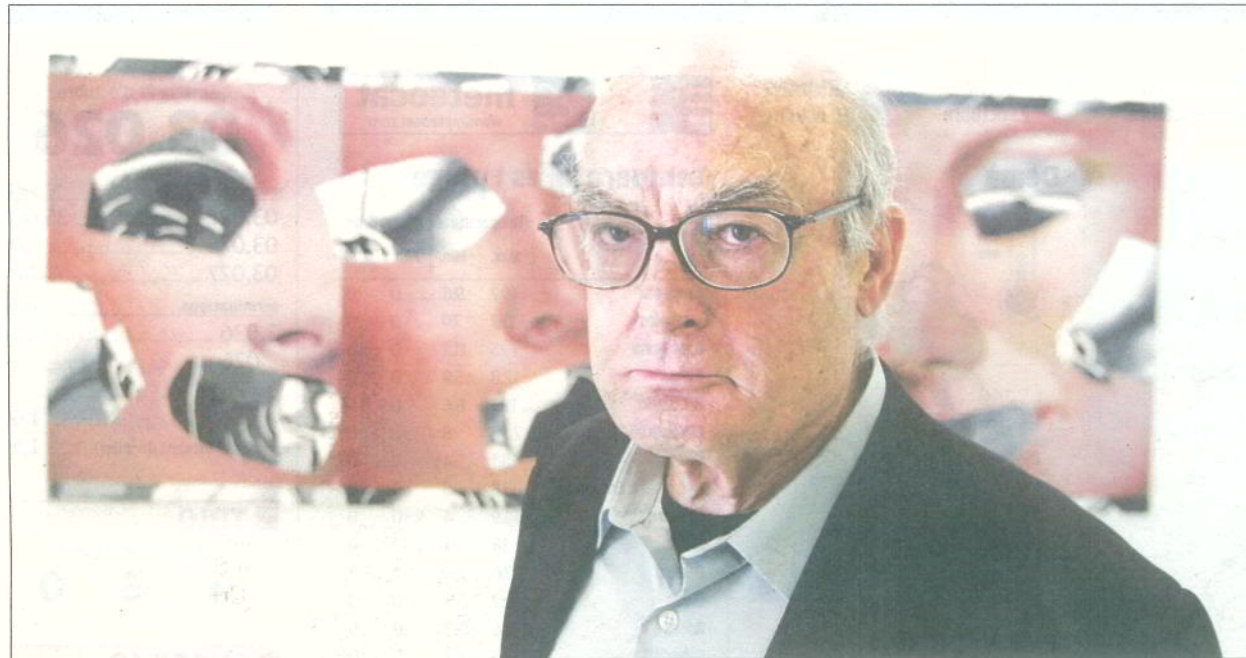

Entrevista Luis Gordillo. Pintor, premi Velázquez d'Arts Plàstiques 2007, exposa el seu particular univers colorista a la Fundació Suñol de Barcelona

Luis Gordillo, davant l'obra 'Caps roses' (1977), que s'exposa a la Fundació Suñol ■ ROBERT RAMOS

“El ‘pop art’ és una estètica que no passarà de moda”

Montse Frisach
BARCELONA

Luis Gordillo (Sevilla, 1934) és un dels millors pintors vius de l'Estat espanyol. Home profundament coherent i lúcid, Gordillo va prendre a principis dels anys 70 un camí força allunyat dels seus pares informalistes abandonant la foscor de les teles per un color llampant i pop. Ell mateix defineix la seva obra com “una síntesi de l'informalisme amb la geometria, amb el pop pel mig”. Gordillo exposa a la Fundació Suñol fins al 29 de gener 85 obres, la majoria de les quals provinents del fons del mateix Josep Suñol, el col·leccionista que més obra té de l'artista.

L'exposició té un títol ben curiós: 'Sense títol (provisional)'. Molt sovint ha insistit en el caràcter inabastat de la seva obra i de la vida. La provisionalitat és un dels trets que apropen l'art amb la vida. Però ja m'agradaria que l'art fos tan lliure com la vida. Un dels meus objectius és estar viu sempre i que l'art sempre em sorprengui. El cert és que veig l'art com un treball processal, un continu.

La mostra té un component íntim molt fort ja que recorda l'amistat que el va unir amb el seu primer galerista, Fernando Vijande, i amb el col·leccionista Josep Suñol.

Sí, l'exposició té un fons sentimental, nostàlgic. Vaig treballar 15 anys amb Vijande i li estic enormement reconegut que confiés en el meu treball en un moment en què la meua obra era invendible.

Invendible, per què?

A principis dels 70, en aquest país, totes aquelles pintures amb colors eren molt rares, la gent no les comprenia. El que dominava era l'informalisme. En canvi, jo vaig decidir trencar, però no amb ànims de matar el pare ni amb agressivitat, ja que jo també havia fet informalisme i me l'estimava molt. També admirava molt els meus companys de generació com Saura o Canogar, i Tàpies, per mi, era i és un ídol. Simplement vaig decidir tirar cap a una altra banda, amb motius més pròxims al pop art.

Un art pop molt introspectiu, ja que en la seva obra el cap, el cos, l'ésser humà, és el protagonista. És que jo sóc molt introspectiu, si no, no s'explicaria que m'hagi psi-

coanalitzat durant 20 anys. La meua afició a la psicoanàlisi m'ha creat una obsessió enorme per intentar saber perquè passen les coses.

Què ha estat més terapèutic per vostè, la psicoanàlisi o l'art?

Aquesta és una pregunta essencial. En mi, la pintura ja existia abans que la psicoanàlisi però crec que hauria tingut més dificultats per pintar si no m'hagués psicoanalitzat. Una cosa ha reforçat l'altra. I tot m'ha ajudat a viure també, perquè de jove era un noi molt inútil i descuidat i mai hauria pensat que un dia acabaria vivint de la pintura o que m' enamoraria.

En les seves pintures hi ha moltes repeticions i dualitats.

Sí, i moltes acumulacions d'unitats. Això procedeix del pop art d'Andy Warhol. El que passa és que el pop art és una estètica que no passarà de moda, que roman, com el surrealisme. El pop és el realisme de la nostra època.

Què voldria que l'espectador sentís en veure la seva obra?

Que sentís que és alguna cosa viva, més que bella. Per mi, la bellesa és secundària. ■

Gent

M.J. Jordan

Jaqueta Cruise i sabata Scarlett

Un dia en què els famosos ens atabalen (la mare de Beyoncé ha desmentit que la seva filla esperi criatura quan tothom ho donava per fet) i en què la notícia més interessant és que Jennifer Aniston s'està gastant 250 dòlars setmanals en massatges per curar la depressió que pateix el seu gosset (qui fos ell!), he decidit concentrar-me en objectes curiosos i passar de personatges. Bé, no del tot, ja que tots tenen a veure d'una manera o altra amb algú conegut. Comencem amb Scarlett Johansson, que acaba de passar per Barcelona i s'hi ha deixat 335 euros, que és el que costen els botins marrons de tres tipus de pell diferent i cordons que es va comprar a la botiga de Stuart Weitzman del passeig de Gràcia. Algu li va recomanar la botiga del sabater que produeix a Alacant els talons amb els quals calça les estrelles a la catifa vermella dels Oscar, i ella se n'hi va anar.

La pell més curiosa ara per ara la trobem a la botiga Sayan de Purificación García i la seva filla. Es tracta de pitó autèntica balinesa (criada en granges i amb tots els papers en regla) amb la qual Soledad Álvarez ha creat unes bosses barroques i florals. Si volem pell però masculina i amb cognom haurem d'anar a buscar la rèplica de la caçadora que Tom Cruise va dur a Top Gun i que ja s'ha convertit en un clàssic de la marca Avirex, que acaba

AFP / AVUI

d'instal·lar-se a la Rambla de Catalunya. Si sou més fans de Stallone que del marit de Katie Holmes també podeu demanar que us facin una còpia del model B-3 que l'actor va lluir en la pel·lícula Rocky IV. La marca, nascuda a Long Island (Nova York) es dedicava a proveir l'exèrcit dels Estats Units fins que als anys 70 es van haver de reinventar fent caçadores de pell d'estil aviador per al públic en general. Steve McQueen va popularitzar els seus pantalons xinesos, que són uns dels bestsellers de la casa, al film La gran evasió. I de roba d'home a sensualitat femenina. Sabem que Johansson ha passat per la secció de llenceria d'El Corte Inglés de la plaça Catalunya però el que no s'ha pogut comprar són els sostenidors de diamants, valorats en dos milions de dòlars, que ahir va lluir pel Soho de Nova York Adriana Lima per anunciar la desfilada de roba interior més seguida del món, la dels angelets de Victoria's Secret, que es farà el mes que ve. La model brasilera en serà l'estrella en substitució de Heidi Klum, que ha decidit retirar-se de la passarel·la més eròtica.